

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. N°. 30.

Extraordinair Session.

19de Møde.

Torsdagen den 20de Septbr.

(Fortf.)

H. M. Peterfen (fortsat): Naar man sammenholder disse Udtalelser med dem, vi igaar hørte af den hvitaredede Premierminister, saa paatrænger der sig unegtelig den Tanke, idetmindste er det Tilfældet med mig, at Grunden, hvorfor det foreliggende Udkast til Fællesforsatningsloven har det Udseende, det har, er den, at Regjeringen troer, at en saadan Ordning tjener Staten bedst, at den troer, at Staten er bedst tjent med at gøre den store Masse af Befolkningen umyndig i Fællesanliggender (Nei! Nei! Jo!). Jeg skal vogte mig for, saavel at udtale nogen Forhaanelse imod Lands-thinget, som at lægge en vræng Fortolkning ind i Udkastet, men jeg kan ikke undlade at udtale min personlige Mening derom, og jeg anseer det endog saa for min Pligt. Dersom derimod dette Udkast var af det nærværende Ministerium forelagt Rigsraadet i en bedre Skikkelse, og var kommet derafra i den Skikkelse, det nu har, saa vilde der have været en meget større Grund for mig til at gaae ind derpaa, end der nu er, men jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan begribe, hvorledes Regjeringen eller nogen af de ærede Herrer her i Salen kunne forsvare det foreliggende Udkast, og navnlig den i den medfølgende Valglov opstillede Valgmaade og Valgretscensus. (En Stemme: Bondevennerne!) Jeg hører, at man nævner Bondevennerne, men jeg veed ikke, hvad man mener dermed, det vedkommer ialfald ikke mig,

thi jeg staaer her som fri og uafhængig Statsborger, og det er som Saadan, jeg har talt. Det er os bekendt, at hele vort Forsvarsvæsen vil komme til at høre under Fællesrepræsentationen; da Krigsministeriet og Finansministeriet forvalte de største Pengesummer, blive de største Pengesager Fællesanliggender. Men nu vil jeg spørge Enhver af de her tilstedeværende Herrer, er det Embedsmændene, er det de Mænd, der have en aarlig Indtægt af 1200 Rd., der hovedsagelig bære Statens Byrder, enten i finansiel, materiel eller fysisk Henseende? Hvem er det, der skal forsvare Land og Rige i alvorlige Tilfælde, naar Fjenden truer vore Kyster, hvem er det, der skal vove Liv og Blod, naar det gjælder? Er det disse Herrer eller er det hele Folket? (Mere Stemmer: Det er hele Folket!) Ja! det er hele Folket, men hvorfor skal det største Antal af Folket da gøres umyndigt? Dersom dette Spørgsmaal kan blive besvaret paa en tilfredsstillende Maade, og man kan bevise, at der er en uomtvistelig Nødvendighed tilstede derfor, saa skal jeg med største Fornøielse sige Ja, naar vi skulle afstemme over den foreliggende Beslutning, men førend dette skeer, gjør jeg det ikke. Som sagt, jeg sætter mit Haab til Kongen, Han er min Trost. Naar her gjentagne Gange er talt om det Ansvar, man paadrager sig ved at forkaste det foreliggende Forslag, saa vil jeg erindre om det Ansvar, man paadrager sig ved at vedtage det. Naar man skyder det fra sig, bliver Fremtiden dunkel, uigjennemseelig, vi vide ikke, hvad den da vil bringe, hvorimod vi vel vide, hvad vi ville faae, dersom vi vedtage dette Forslag, men jeg maa bede vel bemærket, at vi endnu ikke have hørt noget Forsvar for dette Forslag,